

under den nugældende Grundlov kunde paastaa, at selve Partitilhørigheden gjorde de nuværende Rigsretsdommere inhabile. Dermed vilde hele Instituttet miste sit Grundlag, der netop skal være af politisk Natur.

Det har inden for Flertallet været drøftet, om det ikke vilde være rigtigere at føre Bestemmelsen i Forslagets § 15, 2det Punktum, der svarer til den nugældende Grundlovs § 15, 2det Punktum, og som omhandler de Tilfælde, hvor Kongen ikke fører Forsæde i Statsraadet, tilbage til den Skikkelse, den havde i Grundloven af 1866.

Statsministeren har imidlertid i Samraadet fastholdt Ønskeligheden af, at man bibeholder Bestemmelsen i dens nuværende Affattelse. I Praksis har man nemlig fulgt den Fremgangsmaade, at naar Kongen, f. Eks. paa Grund af Fraværelse i Udlandet, har maattet overdrage Regeringens Førelse til Kronprinsen eller en Rigsforstander i Henhold til Loven af 11. Februar 1871, betragtes Grundlovens Forskrift om, at Kongen skal føre Forsædet i Statsraadet, som fyldestgjort ved, at Stedfortræderen fører Forsædet i Kongens Navn. Men hvis man nu ændrer Bestemmelsen i den antydede Retning, betyder dette, at Kongen efter Grundloven er fritaget for at føre Forsædet i disse Tilfælde, og saa vil man maaske staa tvivlende med Hensyn til, hvem der skal føre Forsædet, og om Formen for Stedfortræderens Ledelse af Statsraadet (i eget eller i Kongens Navn). Da Praksis har ordnet Forholdet saaledes, at den, der under Kongens midlertidige Fraværelse fører Regeringen for ham, i enhver statsretslig Henseende træder i Kongens Sted, og da Grundlovens Forsæderegel derved maa anses for fyldestgjort, har Flertallet ikke fundet det paakrævet at ændre den paagældende Grundlovsbestemmelse.

Flertallet har ogsaa beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Omfanget af den Kongen ved § 26 tillagte Benaadningsret. Der er blevet peget paa, at efter gældende Praksis regner man kun med, at Kongens Benaadningsret bevirker Eftergivelse af en idømt

Straf, medens det fastholdes, at den ikke kan udstrække sig til andre Virkninger af Straffen som f. Eks. Tabet af borgerlige Rettigheder. Fra enkelt Side har der derfor været udtalt Ønske om en ændret Formulering af Paragraffen.

Flertallet er ved sine Overvejelser kommet til den Opfattelse, at der ikke er noget i selve Formuleringen af Paragraffens 1ste Punktum („Kongen kan benaade og give Amnesti“), som forhindrer en videre Virkning af Benaadningsretten. Man ønskede derfor at fremsætte en Udtalelse om, at Kongens Benaadning ogsaa bør kunne omfatte andre Retsfølger af en Straffedom end den idømte Straf. Herom har man i Samraad afæsket Justitsministeren en Udtalelse og har derefter modtaget følgende:

„Naar Udvalgsflertallet herved bemærker, at Kongens Benaadningsret bør kunne omfatte ogsaa andre Retsfølger af en Straffedom end den idømte Straf, finder man Anledning til at udtale, at dette dog i hvert Fald kun kan udstrækkes til Dommens offentligtretlige Følger.

Justitsministeriet vilde finde det uantageligt, om en Benaadning f. Eks. skulde medføre Generhvervelse af en forbrudt Arveadkomst eller Bortfald af den forurettedes Krav paa Erstatning eller Godtgørelse, selv om dette maatte være betinget af Handlingens Strafbarhed, jfr. §§ 14 og 15 i Lov om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov Nr. 127 af 15. April 1930 og Højesteretsdom i Ugeskrift for Retsvæsen 1937 Side 86.“

Flertallet kan ganske slutte sig til denne Udtalelse og til den heri indeholdte Afgrænsning til Straffens offentligtretlige Virkninger.

Flertallet har endelig haft Opmærksomheden henvendt paa den Omstændighed, at der, naar den nye Rigsdag første Gang træder sammen efter de stedfundne Valg, ikke i Tingenes Forretningsordener findes Bestemmelser, der paa fyldestgørende Maade kan ordne de Spørgsmaal vedrørende Forretningsgangen, der straks vil opstaa ved den nye Rigsdagssamlings Begyndelse, idet der bl. a.